

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18.09.2017 r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Roman Chorab

Protokolant Aneta Nowak

po rozpoznaniu w dniu: 25.04.2017 r., 23.06.2017 r. i 18.09.2017 r.

sprawy **L. C. (1)**

ur. (...) w T.

syna A. i K. z d. D.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 10 października 2016 roku około godziny 12/00 w Ś. w obiekcie handlowym przy ul. (...) rejonu (...) uderzył pięścią w twarz P. G., powodując u niego obrażenia ciała w postaci urazu twarzoczaszki połączonej z bolesnością, obrzękiem policzka prawego i krwawieniem z nosa, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała poniżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I aktu oskarżenia, znieważył P. G. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe i wulgarne,

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego L. C. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku,

z tym, iż przyjmuje, że skutkiem opisanych obrażeń/przebytego urazu są nieznaczące ślady na ciele i kwalifikuje czyn ten jako przestępstwo

z art. 217 § 1 kk i za to na podstawie wyżej wywołanego przepisu wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 30,00 zł (trzydzieści),

II. oskarżonego L. C. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II części wstępnej wyroku czynu i za to na podstawie art. 216 §1 kk wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 30,00 zł (trzydzieści);

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k., i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy oskarżonemu L. C. (1) kary grzywny orzeczone w pkt I i II wyroku

i wymierza mu karę łączną 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 30,00 zł (trzydzieści);

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego L. C. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem oraz tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. G. łącznej kwoty 2.777,51 zł;

V. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego L. C. (1) na rzecz oskarżyciela prywatnego P. G. kwotę 2.145,00 zł tytułem poniesionych wydatków w sprawie.

Sygn. akt II K 523/16

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

L. C. (1) w chwili obecnej jest sześćdziesięciu dwu letnim stałym mieszkańcem Ś. , w powiecie (...). Obecnie prowadzi on działalność gospodarczą w postaci usług hotelowych. Pokrzywdzony P. G. jest natomiast stałym mieszkańcem (...) w powiecie (...) i również prowadzącym działalność gospodarczą. L. C. (1) i P. G. są pomiędzy sobą związani więziami rodzinnymi , gdyż P. G. będąc mężem córki L. K. jest jego zięciem. Niemniej jednak zarówno P. G. jak i jego żona K. G. są skonfliktowani z L. C. (1) od kilku lat , gdyż L. C. (1) rozwiódł się z matką K. G. i związał się z kobietą młodszą o 20 lat od siebie.

(dowód : dane osobowe oskarżonego L. C. (1) – k. 53 i k. 93v ; dane osobowe pokrzywdzonego P. G. – k. 94v; zeznania świadka K. G. –k. 98).

W dniu 10 października 2016 r. P. G. w godzinach południowych , wraz ze swoim ojcem A. G. w Ś. prowadził sprzedaż na stoisku przylegającym do budynku handlowo – usługowego stanowiącego współwłasność jego teściów I. C. i L. C. (1). Do tego miejsca przyjechał L. C. (1) i najpierw wszedł do lokalu – kawiarni prowadzonej przez córkę K. G. w celu uzyskania kluczy do pomieszczenia gdzie znajdował się piec C.O. Z uwagi , że córki w kawiarni nie było kluczy tych zażądał od pracownicy będącej w kawiarni- M. P.. Kiedy L. C. (1) dowiedział się , że M. P. nie ma tych kluczy , zaczął szarpać za klamkę , zrobił się nerwowy , zaczął stukać krzesłem. Wówczas M. P. powiedziała do L. C. (1) , żeby się uspokoił, a ona zadzwoni do K. G. w sprawie tych kluczy , albo żeby L. C. udał się do P. G..

(dowód : wyjaśnienia osk. L. C. (1) –k. 93 v- 94- w części ; zeznania świadków : M. P. – k. 96-97 ; K. G. – k. 98; A. G. –k. 97-98 ; dokumentacja fotograficzna –k. 5).

Następnie L. C. (1) z tak agresywnym nastawieniem udał się do straganu gdzie znajdował się P. G.. Tam również L. C. (1) zażądał wskazanych kluczy , jednakże zwracając się do P. G. słowami wulgarnymi takim jak m.in. „Ty ch... , nieuku jeb... , gnido”. Wówczas P. G. zwrócił się do L. C. (1) aby ten się uspokoił , że zadzwoni do swojej żony (a córki L. C.) w sprawie tych kluczy , bo on ich nie posiadał przy sobie. W momencie kiedy P. G. trzymał w ręku aparat telefoniczny celem zadzwonienia do swojej żony , L. C. (1) niespodziewanie podbiegł do niego i pięścią uderzył go w twarz (nos i policzek) , po czym natychmiast wybiegł z tego straganu.

(dowód: wyjaśnienia osk. L. C. (1) – k. 93 v- 94 – w części ; zeznania pokrzywdzonego P. G. - k. 95 ; zeznania świadków : M. P. – k. 96-97 ; K. G. – k. 98 ; A. G. –k. 97-98).

Po chwili ze straganu wyszedł również pokrzywdzony P. G. , gdyż wskutek uderzenia z nosa leciała mu krew i następnie udał się do kawiarni celem obmycia się z krwi. Za kilka minut na miejsce przyjechała żona pokrzywdzonego- K. G. i wraz pokrzywdzonym P. G. udała się na komisariat policji zgłosić zdarzenie oraz do lekarza celem uzyskania zaświadczenia lekarskiego (wykonania obdukcji lekarskiej). Ze wskazanego zaświadczenia lekarskiego wynikało , że pokrzywdzony P. G. doznał urazu twarzoczaszki , bolesności i obrzęku policzka prawego , urazu zębów.

Skutkami tego urazu były zaś nieznaczne ślady na ciele , które wyczerpywały cechy naruszenia nietykalności cielesnej.

(dowód: kserokopia zaświadczenia lekarskiego – k. 6 ; pisemna opinia sądowo - lekarska biegłego sądowego - specjalisty chirurgii ogólnej - lek. med. Z. K. – k. 68 ; zeznania pokrzywdzonego P. G. - k. 95; zeznania świadków: K. G. – k. 98 ; A. G. –k. 97-98).

W przeszłości L. C. (1) nie był karany sądownie.

(dowód: zapytanie o karalność dotyczące osoby oskarżonego L. C. (1) – k. 140).

L. C. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Niemniej jednak w złożonych przed Sądem wyjaśnieniach przyznał , że w dniu 10 października 2016 r. był w miejscu pracy swojego zięcia P. G. , jak i kawiarni prowadzonej przez córkę . Jak dalej wyjaśnił ,pracownicę kawiarni prosił o klucze do pomieszczenia w którym znajdował się kocioł gazowy , który chciał wymienić. Pracownica wskazała , że klucze te posiada P. G. w związku z czym udał się do zięcia. Ten jednak kategorycznie stwierdził , że kluczy mu nie da , ani nie wpuści go do pomieszczenia gdzie jest piec. W związku z czym osk. L. C. , jak wyjaśnił , opuścił ten stragan gdzie pracował zięć , udał się do samochodu. Za nim to udał się P. G. , miał być on agresywny, krzyczał , że „na kopie mu do d...” , a jak L. C. wszedł do samochodu to zięć „walił” po masce samochodu pięściami i chciał go pobić. Kategorycznie zaprzeczył aby to on pobił zięcia , albo żeby wyzywał go słowami wulgarnymi , bo on takich słów w ogóle nie używa (k. 93v-94).

Sąd zważył, co następuje:

Przechodząc do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności do oceny wyjaśnień oskarżonego L. C. (1) należy wskazać, że te wyjaśnienie w znacznej części , w szczególności , co do istoty sprawy nie zasługują na wiarygodność.

Sąd doszedł do takiego przekonania, dokonując oceny wyjaśnień osk. L. C. (1) łącznie z oceną mocy dowodowej pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Pozostały zaś materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonego oraz bezpośrednich świadków zdarzenia pozwalają bez żadnych wątpliwości przyjąć , iż wyjaśnienia składane przez oskarżonego L. C. (1) są nieprawdziwe w części gdzie nie przyznaje się on do stawianych mu zarzutów i tym samym, zdaniem Sądu, stanowią jedynie jego nieudolną linię obrony.

Sąd za wiarygodne przyjął bowiem zeznania złożone przez pokrzywdzonego P. G., gdyż zostały one potwierdzone zeznaniami jeszcze innych osób i to osób również obcych dla stron , jak również dowodami z dokumentów , a pewnym zakresie również wyjaśnieniami samego L. C. (1).

Wyjaśnienia osk. L. C. (1) są bowiem wiarygodne jedynie w zakresie gdzie potwierdził on , że w dniu 10.10.2017 r. był w Ś. zarówno w kawiarni prowadzonej przez swoją córkę jak i też w miejscu pracy P. G.. Niemniej jednak już wersja zdarzeń jaka miała mieć miejsce później według osk. L. C. jest absolutnie niewiarygodna. Osoba obca bowiem dla stron i w chwili obecnej w żaden sposób nie związana ze stronami – M. P. wskazała , że L. C. (1) już jak był kawiarni był mocno podenerwowany, szarpał za klamkę , stukał krzesłem , tak , że nawet ona się go przestraszyła. Oczywiście zatem jest , że skoro L. C. (1) wyszedł stamtąd zdenerwowany , to nie mógł w sposób spokojny rozmawiać z P. G.. Mało tego jego agresje zapewne wzmogło twierdzenie , że nie otrzyma on jednak klucza do pomieszczenia do którego chciał wejść , a nawet nie zostanie tam wpuszczony. Kwestię używania w stosunku do P. G. słów obelżywych przez L. C. (1) potwierdziły wszystkie osoby będące świadkami tego zajścia. Nie może również w ocenie Sądu budzić wątpliwości fakt , że podczas tego zdarzenia L. C. (1) uderzył P. G. pięścią w twarz. Bezpośrednim świadkiem tego uderzenia była M. P. , która zdaniem Sądu nie miała żadnego powodu aby przed Sądem zeznawać na korzyść jednej bądź drugiej strony.

W ocenie Sądu oczywistym jest , P. G. został uderzony przez L. C. (1) , skoro z w tym samym dniu ujawniono u niego powyżej opisane obrażenie ciała ,a takich obrażeń z pewnością nie doznał w innych okolicznościach niż powyżej opisane skoro z jednej strony L. C. (1) nie kwestionował swojej bytności w miejscu pracy pokrzywdzonego P. G. , jak i bezpośredniego z nim kontaktu , a z drugiej strony biegły z zakresu chirurgii ogólnej Z. K. wydał przedmiotową opinie sądowo – lekarską o treści powyżej opisanej.

Zatem reasumując tę część rozważań w zakresie oceny wyjaśnień osk. L. C. , wyjaśnienia te w ich istotnej części są niewiarygodne , skoro stoją w rażącej i oczywistej sprzeczności z zeznaniami powyżej wskazanych osób.

Natomiast zeznania samego pokrzywdzonego P. G. , jak i świadków M. P. , A. G. i K. G. zasługują w ocenie Sądu na obdarzenie ich wiarygodnością , gdyż są one logiczne , jasne i pełne , a co najistotniejsze wzajemnie się ze sobą uzupełniają , potwierdzają , tworząc jedną logiczną całość zdarzenia.

W ocenie Sądu brak było również podstaw do zakwestionowania pisemnej opinii sądowo - lekarskiej biegłego z zakresu chirurgii ogólnej – Z. K.. Wskazana opinia jest pełna , logiczna i w sposób szczegółowy , przekonujący wyjaśnia w jakich okolicznościach i jakich obrażeń doznał P. G. wskutek uderzania go pięścią w twarz.

Dokonując zatem całościowej oceny materiału dowodowego, należy stwierdzić, iż wyjaśnienia oskarżonego L. C. (1) , co do istoty sprawy są całkowicie niewiarygodne , za wyjątkiem faktu , bytności i spotkania się z P. G., zaś zebrany w sprawie materiał dowodowy i omówiony powyżej wskazuje jednoznacznie, że oskarżony L. C. (1) dopuścił się czynów przestępnych.

Należy zatem wskazać, że oskarżony L. C. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 kk. w ten sposób, że :

- w dniu 10 października 2016 r. w Ś. w obiekcie handlowym przy ul. (...) uderzył pięścią w twarz P. G. powodując u niego urazy ciała w postaci urazu twarzoczaszki połączonej z bolesnością , obrzękiem policzka prawego i krwawieniem z nosa , co w rezultacie spowodowało nieznaczne ślady na jego ciele.

Nadto należy wskazać, że oskarżony L. C. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa 216 § 1 kk. w ten sposób, że :

- w tym samym miejscu i czasie jak powyżej, przy użyciu słów powszechnie uznanych za obraźliwe i wulgarne znieważył pokrzywdzonego P. G..

W ocenie Sądu powyższa kwalifikacja prawna nie może budzić wątpliwości , jeśli wziąć pod uwagę , że przestępstwo zniewagi (art. 216 kk.) jest przestępstwem gdzie chroniona jest godność osobista człowieka. Zwykle wyraża się ona w formie epitetu słownego, nazwanie zatem P. G. słowami „ch... , nieuk jeb... , gnida” z pewnością są obraźliwymi i wulgarnymi epitetami słownymi.

W ocenie Sądu kwalifikacja prawna z art. 217 § 1 kk. również nie może budzić wątpliwości. Uderzenie drugiego człowieka pięścią w twarz zawsze jest naruszeniem nietykalności drugiego człowieka , a tym bardziej , jeśli wziąć pod uwagę , że wskutek działania osk. L. C. (1) u pokrzywdzonego P. G. pozostały na ciele nieznaczne ślady takiego działania.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących dotyczących osoby sprawcy – L. C. (1). Zdaniem Sądu to jednak okoliczności obciążające miały tu zdecydowaną przewagę do których należy zaliczyć:

kilkukrotne używanie przez osk. L. C. wobec P. G. słów wulgarnych i wyzwisk, nasilenie złej woli ze strony osk. L. C. (1) do którego nie może „dotrzeć” fakt , iż nie można bezkarnie obrażać innej osoby nawet wówczas jeśli ma się do niej nawet uzasadnione pretensje , czy też jest się skonfliktowanym. Nie sposób również nie zauważyć , że naruszenie nietykalności cielesnej poprzez uderzenie pięścią w twarz należy traktować jako groźniejsze o większym stopniu społecznej szkodliwości w odróżnieniu od np. popchnięcia , szarpnięcia itp. , a więc od takiego które nie pozostawia żadnych śladów na ciele człowieka.

Za jedyną okoliczność łagodzącą dotyczącą osoby osk. L. C. (1) , w o ocenie Sądu należało uznać to, że oskarżony ten w przeszłości nie był karany sądownie.

Łącząc wyżej wymienione okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk. , Sąd uznał, że wymierzenie oskarżonemu L. C. (1), na podstawie art. 217 § 1 kk. za czyn opisany w pkt. I części wstępnej wyroku kary stu stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki w kwocie trzydzieści złotych, a na podstawie art. 216 § 1 kk. za czyn

opisany w pkt. II części wstępnej wyroku kary pięćdziesięciu stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki w kwocie trzydziestu złotych ,

jest adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów – przy czym spełni w stosunku do tego oskarżonego rolę wychowawczą i zapobiegawczą , czyniąc nadto zadość prewencji ogólnej.

W ocenie Sądu wskazać należy jeszcze raz , iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez tego oskarżonego był znaczny , o czym , co jeszcze raz należy podkreślić świadczy bezpośredni zamiar, motywacja oskarżonego oraz sposób i okoliczności (miejsce publiczne) popełnienia czynów.

Na podstawie art. 85 § 1 kk. i art. 86 § 1 i 2 kk. , Sąd połączył wymierzone w pkt. I i II oskarżonemu L. C. (1) kary grzywny i wymierzył mu łączną karę grzywny w wysokości stu dwudziestu stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki w kwocie trzydzieści złotych.

W tym zakresie Sąd kierował się zasadą asperacji , z uwagi na tą samą osobę pokrzywdzonego P. G. , a nadto , że wskazane czyny zostały popełnione w bardzo bliskim odstępie czasu , z drugiej zaś jednak strony czyny te stanowiły różne przestępstwa. Niemniej jednak były one związane z jedną i tą samą sytuacją trwającego konfliktu pomiędzy stronami.

Wreszcie , w ocenie Sądu orzeczona wobec osk. L. C. kara grzywny wynosząca w rzeczywistości kwotę 3.600 złotych nie przekracza jego możliwości finansowych skoro sam deklarował zarobki w wysokości 5-6 tys. złotych miesięcznie , nie można jednak nie zauważyć , że w innym postępowaniu sądowym (w sprawie cywilnej) deklarował dochody nawet 20.000 zł. miesięcznie (k. 114) , przy czym nie ma on nikogo na utrzymaniu.

Nadto wobec wniosku pokrzywdzonego o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody , Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk. orzekł wobec osk. L. C. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem , oraz tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę łącznie kwotę 2.777,51 zł. z czego kwota 777,51 zł. jest z tytułu obowiązku naprawienia szkody skoro P. G. udokumentował ją rachunkami za leczenie , lekarstwa związane z leczeniem urazu po uderzeniu go przez oskarżonego L. C. , a pozostałe zaś 2.000 zł. , Sąd uznał za zasadne jako rekompensata za ból i cierpienie pokrzywdzonego z powyższego tytułu. Sąd określił je jako częściowe zadośćuczynienie aby pokrzywdzonemu „nie zamykać drogi” do dochodzenie ewentualnych dalszych kwot odszkodowania z tego tytułu na drodze postępowania cywilnego.

Sąd zasądził nadto na podstawie art. 627 kpk. od oskarżonego L. C. (1) na rzecz oskarżyciela prywatnego P. G. kwotę 2.145 złotych tytułem poniesionych przez niego wydatków w sprawie. L. C. (1) został uznany winnym popełnienia zarzucanych mu czynów i winien on zatem pokryć wskazane wydatki. Na wydatki te składa się bowiem kwota 300 złotych uiszczona przez oskarżyciela prywatnego jako opłata od wniesienia prywatnoskargowego aktu oskarżenia oraz kwota 1.845 tytułem wynagrodzenia pełnomocnika z wyboru, która to kwota nie przekracza ustawowych norm wskazanych w treści przepisów § 11 ust. 2 pkt. 1 i w zw. z § 17 pkt. 1 , oraz § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. , poz. 1800).